

Kaj pa še drugega?

Gledal sem v ugreznjeno blazino, ki se je dvigala kakor testo, in pozabil medtem, kaj sem vprašal. Udaril sem s pestjo vanjo in ugreznina se je razširila kakor krater.

— Kaj? Kaj? Kaj je še lahko slišal! sem se spomnil.

Poiskal sem z dlanmi obraz. Pogled se je odbil od okna, postajal je krajši in se lomil kakor kruh.

(Konec prihodnjič)

NEIZPETA PESEM*

Fran Albreht

Zvečer, ko že narahlo podremavam
in svet razpušča se in v nič razblinja,
povede me na drugi breg stopinja,
kamor počasi, nezavedno tavam.
Slovo sem dal posvetnim že zabavam.
Ob čaši vina misel me prešinja,
iz srca pesem neizpeta izginja,
posmehujoč se vsem vlačuškim slavam.
Življenja kratki sen se dopolnjuje.
Modrost, ki ni od tod več, mi ozarja
srce, ki vedno še kragulj ga kljuje:
V življenju stal si, stal si sred viharja.

* Ob obletnici smrti Frana Albrehta iz njegove literarne zapuščine.